

א' דר"ח מרחשון שפ"ת

רחשי לב שאמרתי כאן בבית הרפואה

יום א' דראש השנה לפני התקיעות

מורי ורבותי בעמדינו תיכף להזכיר זכות עקידת יצחק, וכנאמר בגמרא (ראש השנה דף טז.) אמר רבי אבהו למה תוקעין בשופר של איל אמר הקדוש ברוך הוא תקעו לפני בשופר של איל כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני, ידוע שאילת העולם, מה הנסיון הגדול כביכול של אברהם אבינו ע"ה, אחר שהקב"ה בכבודו ובעצמו אומר לו להקריב את בנו לעולה, וכי יש בר ישראל שיסרב לקב"ה, ומתרצים שאחר שאברהם אבינו ע"ה היה הראשון שהסכים לכך, נראה ומרגיש לכל אחד שהוא גם כן היה מסכים, לציווי הבורא בעצמו, ואם כן שזה כבר מוטבע בנו להסכים לציווי ה' למה נצרך כל יום מחדש להזכיר העקידה, כביכול לקבל מכך כוחות לעמוד בתהלוכות החיים, ושמעתי מאדם גדול שהסביר את דברי השפת אמת זי"ע על נסיונו של אברהם אבינו בעקידה, הוא שהקב"ה לא **ציווה** לו כלל לשחוט את בנו (ויש המתרצים באופן שונה מפני שנאמר והעלהו שם לעולה ולא נאמר הקריבהו או שחטהו לעולה, והרי גם חנה אמרה על שמואל ונתתיו לה' וכו') אלא אמר לו קח **נא** את בנך, אין נא אלא לשון בקשה, הקב"ה ביקש ממנו, לא ציווה, ואברהם אבינו הסכים לגמרי וישכם בבקר, לעשות את "רצון" ה', כי כך ביקש ממנו.

ומזה באמת יכול כל יהודי הנמצא בצרה בפרט עם ילדים קטנים לפני גיל עשרים שאינם נידונים, להתחזק ולהסכים לרצון ה', כי הרי אם הדבר קרה בוודאי זה סימן שכך הוא רצון ה', כי כל הנעשה בעולם הוא רק לרצונו, ואני מקבלו באהבה.

לפני עשרים שנה כמעט הקב"ה נתן לי מתנה יקרה כל כך, את **ביתי דבורה** **בת חנה לאה תחי'** בת אחר שישה בנים מבורכים, והיא ילדתי יפתי מחמד עיני וליבי, אפילו דברי תורה דיברתי עימה (החיבור שאני עוסק בו על רש"י הרבה פעמים דיברתי איתה בהבנה גמורה לפני שאני מעלה על הכתב) והיא מוכשרת בכל מידה נכונה, הכי טובה בכיתה בהכל, בציור בשירה, יודעת ארבע שפ"ת עברית אידיש אנגלית וצרפתית, ולפני שנה וחצי בג' אדר א'

תשפ"ד קיבלנו למתנה תוספת של גידול ל"ע במח שתוחלת החיים נאמרה לנו ע"י רופא בו"ד שהיא שבע חודשים לכל היותר עקב מאמירותו הגדולה, וב"ה היו ניסים גדולים בהצלחה בניתוח, ואחר כך התחיל ניסוי בדיוק באותו זמן והיא נבחרה לכך אחת בכל מנהטן וחמש בכל מדינת ניו יארק, תרופה הניתנת בפה פעמיים בשבוע כמעט ללא תופעות לווי, וכיום התרופה כבר מאושרת לשימוש, ואכן המחלה ב"ה נעצרה, ואף מדי חודשיים כשנבדקה באמרא"י נראה שקטן הגידול, ואף סיימה בהצלחה את הלימודים וגמרה את בית הספר הגבוה ד'גור, ומחג השבועות לערך התחיל הדרדרות במצבה וקיבלה שיתוק בחצי מהפנים, ואחר כך בחצי גוף, ועכשיו מצבה קריטי ולא יציב כל כך, ובכל זאת אחר שהסכמנו לרצון ה' איך אפשר לבוא לבקש הרי הסכמנו, אלא שההסכמה לרצון ה' היא עד הרגע הנוכחי כל מה שעבר כבר, שכבר נעשה ברצון ה' על זה אנו מסכימים, אבל על הרגע הבא הקב"ה בעצמו רוצה שנבקש ונסמוך עליו לגמרי שהוא שומע אל תפילתינו וביכלתו לגמרי לשנות ולהפוך הכל לטובה.

חשבתי היום בעת אמירת העקידה, ידועים ומפורסמים דברי רש"י ע"פ חז"ל עה"פ ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך - שלא יהא לבך חלוק על **המקום**, דורשי רשומות אמרו שהכוונה על המקום שנמצאים בו, ואולי אפשר על פי הנאמר בגמרא ברכות (דף ו:) ואברהם אבינו מנא לן דקבע **מקום** דכתיב {בראשית יט-כז} וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם ואין עמידה אלא תפלה, ולכן שנמצאים כאן בבית החולים שבוודאי אף אחד לא רצה את "מקום" התפילה הזה, וכל אחד יש לו מקום תפילה שלו עם הנוסח הבעל תפילה הניגונים והמנהגים השונים, בכל זאת לא נהיה אנחנו חלוקים על המקום תפילה הזה.

אוסף ברשותכם עוד מעשה לחיזוק העניין הדברים הקשים שעוברים עלינו כהורים לנשמות מובחרות אלו, שהם דברים הבאים מכבשוננו של עולם ואין להבינם, הייתה משפחה חשובה של שלוחים מחב"ד באיזה מדינה שלא ניתן רשות לבנות מקווה טהרה, אבל התחכמו לבנות בביתם הקטן בלאו הכי, לקחת חציו לה' ולהקים כביכול בריכה פרטית, שמוסכם על הרשויות, ולמעשה בנוהה כמקווה, וליבם פג מחששות על הסכנה בבית עם ילדים קטנים שיש מקווה מים, ואשר יגורו בא להם ובנם הקטן כבר שלוש טבע למוות, ולא יכלו לקבל תנחומים, הרי היו בבחינת שלוחי מצווה ונתעסקו בדבר במסירות נפש ואיך ואיך ואחר ימים מועטים באה נשמת בנם בחלום לאם המשפחה, (חלום כזה אי אפשר להמציא) ואמר לה שהוא

נשמת גילגול מבעלי התוספות, שבעת הגזרות נהרג ונקבר ללא טבילה לטהרה, ויש היכל שאינו יכול להיכנס לשם וכבר הרבה זמן שהוא מחכה לתיקון להנ"ל לרדת שוב לעולם לתקן עניין המקוה, רק שלא מצאו מי שראוי דרכו להביא לעולם נשמה גבוהה כזו, והנה ראו את מסירות נפשם ממש לטהרה אמרו בכזה משפחה ראוי לזכותם להביאו לעולם, והשלים תיקונו בזמן זה, ולזכות גדולה מאוד יחשב, השם יזכנו לניסים, וישמע תפילותינו וגם על ידי הנס יוכל להגלות יותר מלכותו בעולם אמן.

(בעת עמדי לפני העמוד בחזרת הש"ץ בהגיעי לתחילת מלכויות ואמרתי התיבות עלינו לשבח הופסקה תפילתי ונקראתי בדחיפות לחדרה של ביתי תחי' של"ע הפסיקה לנשום, וזה היה בהפתעה כמעט כי בהפסקה הקצרה לפני התקיעות עוד הספקתי לתת לה יוגורט ובירכה שהכל, ושאילת הרופאים האם לתת לה לעזוב את העולם ל"ע או לחבר למכונת הנשמה, מה הוא רצונה, אמרתי להם כי יהודים אנו המקדשים את החיים ובוודאי להנשימה, וזהו רצונה ולכך חינכנוה, ומיד התחילו ואכן זה ממש הייתה הפסקה בתפילה לפיקוח נפש, והעבירו לטיפול נמרץ, וביום השני כבר לא הייתה כל הזמן מחוברת להנשמה והוטב לה קצת אבל המדדים הרפואיים לא היו יציבים, וחייה שבו בנס)

יום ב' דראש השנה

בראשית הדברים עידכנתי במצב את הנ"ל,

אחר שדיברנו אתמול על עניין ההסכמה לרצון ה' והתפילה היום נלך לרובד ולעומק נוסף ולעבודה יותר גדולה, לא רק להסכים ולבקש, אלא להודות ולבקש, להודות לריבונו של עולם על הכל אפילו על נשימה במכונת הנשמה, כל מה שהקב"ה נותן הוא מתנה, לפני כמה שבועות שהתחילה ההידרדרות האחרונה והגענו שוב לבית חולים, בני ביתי שתחיה בכתה מאוד, והתקשיתי להרעיף טללי נוחם עליה, היא התלוננה כביכול על הצרות הגדולות שאופפים אותנו הן זה שאנחנו כבר חמש עשרה שנה רחוקים מהמשפחה בארץ בשל סיבה, והן שיש לי ארבעה בנים מעוכבי שידוכים הגדול בן עשרים ותשע, יחיאל, ישראל, פינחס, ודוד, והצרה הגדולה במחלה של ביתנו, ובהמשך אוסיף ואגלה לכם עוד מתנה שקיבלנו, ואז

אמרתי לה נראה לי שאחיך שיחי' מוכן להחליף איתנו, כי לו אין שום דבר מהנ"ל "לא" שני בנים הגדולים הנשואים ב"ה ושבע נכדים כ"י, ועוד ארבע בנים מוצלחים וטובים, ועוד ילדה חולה, ועוד ילדה בריאה, ועוד בן כבר שנים עשר שיחי', ... אין לו כלום מהנ"ל אין לו ילדים!!!

רבותי צריכים להודות להשי"ת בפה מלא ואתחיל בהודאה תחילה, אודה את ה' שאני יכול לעמוד לפניכם ולדבר ולקרוא בתורה ולגשת לעמוד, בפורים השנה קיבלתי עוד מתנה, נתגלה אצלי המחלה גידול ממאיר בבלוטת התריס שהתפשט גם ללימפות, חסד עשה עימי ה' בגלל שאני סופר סת"ם והיה לי כאבים ביד בתחילת השנה ונצרכת לאמראי בכתף, כדי לקבל זריקה לשרירים המקשרים לעמוד השידרה, ובאקראי ממש נתגלה הגושים החשודים בצוואר, וכך גילו לא מאוחר מדי ב"ה, והוצרכת לניתוח להסרה מלאה של בלוטת התריס ועוד, ובשבת לפני הניתוח מברכים אייר ביקשתי לגשת לעמוד, והגבאי השתומם שאני מבקש, אמרתי לו שאולי זו הפעם האחרונה לכבד את ה' מגרוני, כי הרופא אמר לי שיכול להיות שיפגעו לי פגיעה מליאה או חלקית במיתרי הקול ולא אוכל לדבר תקופה או לגמרי, והנה אני לפניכם מדבר, אבל אני רוצה לפרוט הדברים לסדר התפילה וההודאה, שההודאה היא לאו דווקא על דברים כאלו גדולים ומיוחדים, ההודאה היא על כל נשימה ונשימה בפשיטות ממש, ואני מודה לה' שביתי לפחות נושמת עם המכונה.

אנו פותחים בתחילת שמונה עשרה זכרינו **לחיים**, אנו מבקשים חיים בלבד, אחר כך אנחנו ממשיכים קצת בתפילה ומזכירים את אב הרחמן וכבר מבקשים יותר **לחיים ברחמים**, ואחר שאומרים מודים - הודאה להשי"ת מבקשים **לחיים טובים**, ולא רק לנו אלא לכל בני בריתך, (זה דברים שכבר שמעתי פעם) והוספתי לחדד שאחר שאומרים - וכל החיים יודוך סלה, שעל כל סוגי חיים גם קשים גם במינימום על הכל בכל יודוך סלה, אפשר כבר להעזיז ולבקש - בספר חיים ברכה ושלוש ופרנסה טובה וגזרות טובות ישועות ונחמות נזכר ונכתב אנחנו וכל עמך בית ישראל **לחיים טובים ולשלוש**, חיים טובים בשלמות, הלב שמחה זי"ע היה אומר למה אומרים שנה טובה ו**מתוקה**, כי שנה טובה יש לכולם, כי כל מה שהקב"ה עושה זה טוב גם אם לא מרגישים כך, אנו מאמינים שזה כך, אבל מתיקות זה רק כשמרגישים כך באמת, אז שיהיה שנה טובה ו**מתוקה** לכולם, ושיתקבלו תפילותינו, הוספתי בחיוך שכל בעל דרשן דורש לעצמו והזכרתי את בני שיחיו, והרי כאן מתקבצים מכל העדות והחוגים, ורואים שאני גערר חסיד

ומסתדר עם כולם גם ילדי כך חונכו, אז מי שרוצה לשלח לו את הרזומס שלהם בהצלחה.

דברים מן הלב לפני נעילה

חשבתי למה אפשר לדמות את הרגעים האחרונים האלו לפני תפילת נעילה מה היא הנעילה, ואמרתי שזו פרידה מהקירבה לקב"ה, מהקב"ה ממש שהסתובב איתנו, היה לצידינו, מלך בשדה כל חודש אלול, ואח"כ עשרת ימי תשובה בטיפול נמרץ, והנה אנחנו בסוף זה מסתיים.

במוצאי שבת תשובה, לפני שחיברו את ביתי שוב למכונת ההנשמה והפעם נאמר לנו שזה יהיה לכאורה עד.. וגם תהיה מורדמת לכאורה, נתאספנו כל המשפחה בחדרה ושרנו שירי כיסופין אוחילה לקל ועוד, והייתה חרדת אלוקים והתרגשות גדולה, ואחר כך אמרתי לה ביתי דבורי הרי את תשני בערב יום כיפור, וצריך לומר ווידוי אז בואי נאמר ווידוי כולנו עכשיו ביחד איתך, וגם זה כדאי שזה סגולה לאריכות ימים, (כן איתא בהלכה שצריך לומר לחולה שלא יתבהל יותר מדי) וגם קראתי עימה קריאת שמע שעל המיטה, ונפרדנו מהקירבה הזאת בדמעות שליש.

זהו גם עכשיו אותו הדבר הפרידה מהקירבה, שבוודאי כל אחד הרגיש נגיעה מזה במהלך הימים האלו, ואף שמיד אחר מעריב הולכים להתעסק במצוותיו של הקב"ה בניית סוכה וארבע מינים וכביכול ממשיכים עם הקב"ה, אבל זה לא אותו הדבר אין את הקירבה, והנה יש הרגשה שכולם ובפרט הנמצאים כאן האפופים בצרה, וכל הקשר והקירבה התבטא בבקשה להשי"ת שישמע לבקשות הרפואה הפרנסה וכו', צריכים לא לטעות בעשרת הימים האלו בכלל וביום כיפור בפרט לא הבקשות הם עיקר אלא לשוב בתשובה, זה העיקר, ובאמת זה לא פרידה ממש כי ביכלתינו להתחזק בקירבה מבפנים מתוך עבודת הלב בתפילה, וכמו שגם עם בתי שלמעשה ולהפתעת הרופאים היא לא מורדמת ב"ה ויש לה קצת קשר איתנו ושומעת ועונה בלחיצת היד, (ואני כל הזמן מזכיר לה שגם בחיים המינמיליים האלו יכולה לעבוד את השי"ת ולקיים מצוות האמונה ביחוד ה' שהוא יחיד בעולמו ובראו יש מאין, תמצית האמונה, ואני מזכיר לה זאת כל הזמן).

וחשבתי איך אפשר באמת עם תחושת ההתרוממות והקירבה והרגע המיוחד של הפרידה, ובכל זאת רוצים לבקש, ולא לפספס כביכול את

הקירבה העצומה הזאת, והנה יש בקשה שכוללת הכל, ולבקשה הזאת הרבונו של עולם מחכה, הרי בכל צרתם (לא) לו צר, שכינה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי, הקב"ה רוצה להיות איתנו כל הזמן קרוב אלינו ואיך זה יתכן, על ידי שיבנה בית המקדש ויגור בתוכינו ואז תהיה קירבה אמיתית כל הזמן, ועל זה נבקש, ועל זה הקב"ה מצטער, בת קול מנהמת כיונה אוי לי שהחרבתי את ביתי (ברכות ג.). אלא מאי נאמר להקב"ה נו תבנה כבר, הרי אינו יכול כי אנו לא ראויים עדיין כי לא שבנו לגמרי אליו שובו אלי ואשובה אליכם, ולכן נצעק בתפילת הנעילה מידת הרחמים עלינו התגלגלי, העיר הקודש והמחוזות, אוי רבונו של עולם אנחנו מבקשים רק בקשה אחת שתוכל לבנות כבר את הבית שלך מתוך שנהיה ראויים לכך.